

— Радвашъ ли се, дѣдо, че се освободихме отъ Турцитѣ?

— Е, е, синко, че какъ да не се радвамъ. Радвамъ се веръ, но мисля, до кога ли ще трае нашата свобода.

И тукъ дѣдото се пустна въ разсѣждане. Той каза, че е доживѣлъ да види четвърта война между Россия и Турция; че прѣди 48 год. пакъ сж били дохождали Рускитѣ войски, когато сжщо имъ биле казвали, че сж освободени, но Русситѣ пакъ си биле отишле, като оставили Българитѣ въ ржцѣтъ на бѣснитѣ Турци.

— Веръ, синко, азъ съмъ на 84 год. и другъ пжтъ съмъ виждалъ дѣдо Ивановитѣ войници! На ли е тѣй, дѣдо Н? се обърна стареца съ въпросъ къмъ другъ единъ съвсѣмъ побѣлѣлъ и сгърбенъ старецъ. Ето го, той е на петъ години по старъ отъ мене, прибави първия, — и той е виждалъ Русски „юйски“.

Азъ съзнавахъ, че старецътъ е правъ, но дългъ ми бѣше да успокоя него и окржжавшитѣ го. Между другото, азъ имъ разказахъ за царската рѣчь, казана въ Зимничъ прѣдъ опълчението. А за по голѣма тяжесть, казахъ, че царската рѣчь бѣше прѣведена отъ мене на опълченцитѣ.

— Мигаръ ти си говорилъ съ Царя?! ме запитаха нѣколко селени зачудено. А когато ги увѣрихъ въ истинността на моитѣ думи, изъ тълпата се зачу:

— Царя казалъ! Съ Царя говорилъ! Ето и войницитѣ потвърдяватъ.

Тъкмо въ 12 1/2 часа транспорта съ продуктитѣ тръгна за Хайнъ Боазъ. Когато се качихъ на коня, азъ още веднѣжъ казахъ на селенитѣ да се небезпокоятъ, защото казаното отъ Царя ще се изпълни.

— Дай Боже! дай Боже! се зачуха гласове отъ подирѣ ми.

— Иматъ право, мисленно си говоряхъ азъ, иматъ право да се страхуватъ. Паренъ каша духа, казва една поговорка, а тѣ — Българитѣ сж патили.

Наистина, кой можеше да гарантира, че Българитѣ, особено ония отъ Южна България, ще бжджтъ освободени? Царя билъ казалъ! Нима царетѣ наказ-